

Nr. 10, og jeg gjentager, at efter min Opfattelse er der ringe praktisk Nødvendighed for i den Henseende at gjøre det muligt for et hvilket som helst Flertal af Arvingerne eller Kreditorerne at tvinge deres Kolleger, de andre Arvinger eller Kreditorer, til at underkaste sig den ikke ubetydelige Udgift, hvorom der her er Spørgsmaal.

Steenstrup: Jeg skal bemærke, at det ikke har været Flertallets Mening at gjøre det til Regel, at der skulde være en Kurator i Dødsboer. Det er tværtimod vor Mening, at der kun skal være Kuratorer i de betydeligere Boer; men hvorledes det kan gøres gjældende paa anden Maade end derved, at det lægges i Flertallets Magt at tage Bestemmelse derom, indse vi ikke. Kunde Udvalgets Endringsforslag blive vedtaget, og kunde den ærede Minister da i Landstinget faae en Endring indsat, hvorved det blev gjort til en Mulighed at faae Kuratorer i andre Boer end netop de meget store og betydelige, skulde det have min fuldeste Samstemning. Men en saadan kunne vi ikke faae indført paa dette Stadium. Jeg indrømmer fra første Færd, at det vilde være ligesom Galskab at ansætte Kuratorer i alle Dødsboer; nei, vi sigte kun til de store Boer, hvor Skifteforvalteren ikke kan forudsættes at have Gønge til at udføre Forretningerne, eller hvor det vilde lægge for meget Vægt paa hans Lid. De Herrer kunne meget let forestille sig saadanne Boer. Naar der lægges Vægt paa, at Bestemmelsen maatte vil blive til Byrde, vil jeg sige, at naar Flertallet af Arvingerne og Kreditorerne vedtage Ansættelsen af en Kurator i Boet, vide de, hvad de gjøre. Naar Bestemmelsen om dette Flertal blev indført i Konkursloven, var det ikke med mit Onske; men jeg holdt paa, at det ikke skulde være et almindeligt Flertal, men et kvalificeret Flertal, og det kvalificeret ikke blot i Tal, men ogsaa i Vægt. Naar den ærede Drdsfører slog paa, at Sagsførerne gennem denne Bestemmelse kunde faae en utilbørlig Indflydelse, da indser jeg ikke dette; derimod indser jeg noget Andet, nemlig at naar samtlige Arvinger og Kreditorer skulle til sidste Mand være enige om Ansættelsen af en Kurator, saa ligger det nær, at det vil være let at faae en enkelt Kreditor eller Arving til modsætte sig og derigjennem gjøre Ansættelsen af en Kurator umulig i Boer, hvor man dog trenger dertil, og derved — det maa den ærede Drdsfører undskylde mig — slaffe den væsentligste Indtægt over til Herredsfogdens Fuldmægtig, som vel ikke kan være Kurator, men Intassator, og naar man ikke ansætter Kurator, vil han i de fleste Tilfælde blive selvskreven som Intassator. Naar den ærede Drdsfører gjorde opmærksom paa, at der er 2 Slags Kurateler, nemlig efter denne Lov og efter Konkursloven, saa er det rigtigt. Men, Kurator i et Konkursbo har en ganske anden Magt end en Kurator efter denne Lov, og i Konkursloven

gik vi ind paa at give et Flertal Ret til at skabe Kurator. Har det kunnet ske, hvor Kurator har en stor Indflydelse, kan det ikke være farligt, hvor han kun har en mindre Indflydelse. Kan der indføres en Bestemmelse i Landstinget hvorefter Forslaget kun kommer til at gjælde store Boer, skal jeg som sagt med Fornøielse fremme derfor. Jeg skal kun gjentage, at dette Flertalsforslag er en Konsekvens af Flertallets ved 2den Behandling vedtagne Forslag om at vælge Kurator, det falder sammen dermed i Ranten, og vil Landstinget, hvis vi vedtage det, ikke gaa ind derpaa, har jeg paa ingen Maade Noget imod, at man indskrænker det til de store Boer.

J. Madsen: Jeg maa meget beklage, at Udvalget ikke har set sig i Stand til at foreslaa en Paragraf til Slutningen, som ophæver de ældre Lovbestemmelser, der komme i Strid med denne Lov. Jeg har bedet et af Udvalgets Medlemmer om at se at faae et saadant Forslag fremmet, og jeg troede ogsaa, at Udvalget havde saadanne juridiske Kræfter, at det uden Justitsministerens Hjælp kunde fremkomme med et saadant Forslag. Nu ventes det, at den ærede Justitsminister skal fremkomme dermed for Landstinget og der faae det vedtaget, og at Loven da skal komme her tilbage. Det ser rigtignok noget vanskeligt ud, men ikke desto mindre vil jeg sige min Anmodning til den ærede Drdsførers om, at det endelig sker, thi jeg kan ikke se rettere, end at, naar myndige Arvinger skulle skifte med hverandre efter en ny Skiftelov, og man ikke kan se, hvilke Lovbestemmelser der ere herved, og hvilke der ere i Kraft, saa vil det, selv om det forholder sig som af den ærede Justitsminister fremsat, at der er en Retsspraxis, som man pleier at følge, ikke være godt for de myndige Arvinger at foretage noget som helst Skifte med Sikkerhed for, at han iagttage det Fornødne, uden at ty til en Sagsfører. Derfor vil jeg endnu en Gang anmode den høitæredede Justitsminister om i det andet Thing, hvis Loven alligevel maatte vende tilbage hertil, mulig at faae en Paragraf indsat, der siger, hvilke af de gamle Bestemmelser der skal være ophævede.

Minestad: Jeg vil blot tillade mig en kort Bemærkning i Anledning af, at den ærede Drdsfører for Forslagsstillerne under Nr. 10, saavidt jeg hørte, i det første Foredrag fremsatte den Paastand, at det Forslag, han havde foreslået, kun var en Udførelse af den nu bestaaende Lovgivning, og at Udfættet, som det foreslaa, vilde gjøre Forandring deri. Jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at dette ikke er Tilfældet. De nu bestaaende Bestemmelser udenfor Kjøbenhavn, ere de, der findes i Sportelreglementes § 88, som gaar ud paa, at det paaligger Skifteforvalteren selv at udføre alt det, som efter Lovgivningen paahvoiler ham,